

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการสมัยใหม่ในโลกปัจจุบัน มีความจำเป็นอย่างมากที่ต้องนำเอาการสื่อสารมาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันอย่างไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้ สิ่งสำคัญในการสื่อสารคือ การใช้ภาษาซึ่งประกอบด้วยทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อเป็นเครื่องช่วยให้คนในสังคมมีความเข้าใจอันดีต่อกัน และอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข กรมวิชาการ (2521) ได้กำหนดไว้ในหลักสูตรประถมศึกษา เพื่อให้บรรลุผลตามความมุ่งหมายว่า "การเรียนการสอนภาษาไทยควร เน้นสัมฤทธิ์ผลของทักษะการเข้าใจภาษา คือ การฟัง การอ่าน และทักษะการใช้ภาษา คือ การพูด การเขียน จนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจแสวงหาความรู้ และมีเหตุผลเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันอันจะนำไปสู่ชีวิตที่ผาสุกในสังคมตามระบอบประชาธิปไตย"

ทักษะการเขียน เป็นสิ่งที่ถ่ายทอดความคิดของคนออกมา เป็นตัวหนังสือที่ผู้เขียนได้คิด กลั่นกรองออกมาแล้วว่าถูกต้อง สละสลวย สื่อความหมายได้ชัดเจน โดยภาษาที่เขียนนั้น ถูกต้องตามอักขระวิธีและข้อกำหนดการเขียนของพจนานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ซึ่งจะทำให้การถ่ายทอดนั้นมีประสิทธิภาพและเป็นแบบอย่างการเขียนที่ดีแก่นุชนรุ่นหลัง ซึ่ง สามารถ ศักดิ์เจริญ (2514) ได้ให้ความหมายของการเขียนพอจะสรุปได้ว่าการทำความเข้าใจกันด้วยภาษา เขียนต้องกำหนดตัวอักษรหรือสัญลักษณ์แทน เสียงและวิธีการเขียน สะกดการันต์ เมื่อผู้เขียนถ่ายทอดความคิดลงบนตัวหนังสือและผู้อ่าน เข้าใจความหมายได้ ถ้าเขียนคิดทำให้ผู้อ่าน เข้าใจความหมายคลาดเคลื่อนหรือไม่ เข้าใจความหมายก็ได้ และสอดคล้องกับความเห็นของ อ่ำไพ กิมแหลม (2528) ซึ่งมีความเห็นเกี่ยวกับการเขียนโดยสรุปข้อความว่า การทำความเข้าใจกันด้วยภาษา เขียนมีกฎเกณฑ์มาก เกี่ยวกับการเขียนตัวสะกดการันต์ การใช้ถ้อยคำ และการเรียบเรียงประโยค เป็นเนื้อความดังกล่าวแล้วมีความสำคัญต่อการสื่อความหมายด้วยภาษาเขียนมาก ถ้าเขียนคิดทำให้ผู้อ่าน เข้าใจคลาดเคลื่อนตรงข้ามถ้าเขียนถูกต้อง

จะช่วยให้ผู้อ่าน เข้าใจข้อความที่เขียนได้รวดเร็วและถูกต้อง

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า การเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากและสามารถใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง เช่น การเขียนบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีต เพื่อเป็นหลักฐานในการศึกษาค้นคว้าของคนปัจจุบัน การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น การเขียนเพื่อความบันเทิงรวมทั้งการเขียนเพื่อประกอบอาชีพ จากความสำคัญดังกล่าวนี้ การเขียนจะต้องคำนึงถึงความถูกต้องและสื่อความหมายได้อย่างดีที่สุด

ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าภาษาที่ใช้ในการเขียนตามที่ปรากฏในสื่อมวลชนทั้งหลายนั้น มักพบภาษาเขียนที่ไม่ถูกต้องอยู่เสมอในหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ป้ายประกาศ แผ่นใบปลิวโฆษณา และข้อความต่าง ๆ ทั้งของรัฐบาลและเอกชนที่เสนอให้แก่ประชาชน เมื่อประชาชนได้พบเห็นบ่อย ๆ จนเป็นความเคยชินก็จะทำให้พวกเขาจดจำและนำภาษาเขียนผิด ๆ ไปใช้แม้แต่นักเรียน นักศึกษาที่เคยเล่าเรียนมาแล้วก็จะเกิดความไม่แน่ใจ พลอยใช้ภาษาเขียนผิด ๆ นั้นตามไปด้วยนับว่าเป็นปัญหาทางการเขียนภาษาที่แก้ไขได้ยาก ดังที่ คุชฎิพร ชำนิโรคนานต์ (2527) ได้กล่าวถึงปัญหาของภาษาสื่อสารมวลชนกับการสอนภาษาไทยไว้ว่า

... ภาษาสื่อสารมวลชนกับการสอนภาษาไทยนั้นมีปัญหาเกี่ยวข้องกันอยู่ กล่าวคือ การใช้ภาษาของผู้ที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชน มักจะผิดแปลกไปจากภาษาที่เราใช้กันอยู่หรือผิดแปลกไปจากมาตรฐานของภาษาที่เคยกำหนดกันไว้ เมื่อเป็นเช่นนี้ก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้เรียนภาษาไทยซึ่งมักจะจดจำสำนวนภาษาของสื่อมวลชนได้อย่างรวดเร็ว และใช้ตามโดยไม่พิจารณาความควรไม่ควร และก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้สอนภาษาไทยที่ต้องคอยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการใช้ภาษาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทั้งนี้เพื่อรักษามาตรฐานของภาษาไทยไว้....

สายหยุด จำปาทอง (2520) ได้กล่าวเกี่ยวกับการใช้ภาษาว่า "เรื่องของการใช้ภาษาในสภาพปัจจุบัน สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อการพูด การเขียน เป็นอันมาก ซึ่งน่าเป็นห่วง อาจารย์ภาษาไทยจะช่วยเกี่ยวกับเรื่องการใช้ภาษาไทยให้เหมาะสมสมถูกกับกาลเทศะ หรืออย่าให้เด็กตามแฟชั่นของการใช้ภาษาของสื่อมวลชน จะช่วยได้อย่างไร" ดังนั้นหากคนในสังคมไม่สนใจช่วยกันแก้ไขการใช้ภาษาเขียนที่ผิดพลาดนี้ ไม่นานก็จะทำให้ภาษาวិบัติได้ เพราะไม่ทราบว่

ภาษาเขียนที่ถูกต้องอย่างแท้จริงเป็นอย่างไร ประสิทธิ์ สุนทรโรทก (2520) ให้ข้อสังเกตที่จะทำให้ภาษารีวิวว่า "การเขียนมักจะเป็นแบบภาษาต่างประเทศ เดิมส์ บ็องส์ ซึ่งไม่ทำให้เกิดประโยชน์อะไร เมื่อใช้รูปภาษาการเขียนแบบฝรั่งจะทำให้ภาษารีวิวไป" ปรีชา ทิชนพงษ์ (2522) ให้ข้อคิดว่า "... หากผู้ใช้ภาษาขาดความรับผิดชอบไม่เอาใจใส่ต่อการใช้ภาษาของตนและผู้อื่น และใช้ภาษาโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของภาษาแล้ว ก็จะเป็นเหตุให้ภาษาถึงความรวบรัดได้ง่าย ซึ่งผลที่ตามมาก็คือ คนในสังคมจะใช้ภาษาสื่อสารกันไม่เข้าใจ ..." และ ไกรวุฒิ จันทรรัตน์ (2523) ได้ให้ความเห็นว่า

การที่เขาวงกตในชาติเขียนหนังสือผิดกันนั้น ถือว่าทำให้ภาษาบกพร่องซึ่งเป็นผลทำให้ภาษารีวิว และอาจทำให้ขาดเอกลักษณ์ทางภาษาของชาติไว้ด้วย การเขียนนั้นมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาด้านอื่น ๆ ภาษาเสื่อมลงเพราะการเขียนมีมากกว่าการพูด เนื่องจากภาษาเขียนจะมีหลักฐานปรากฏอยู่ด้วยตัวอักษรที่เรียกว่า อักษรรีวิว จึงเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงมาก

การเขียนเป็นทักษะที่ต้องสนใจเป็นพิเศษ เพราะการที่จะเป็นผู้ที่เขียนได้ดี ถูกต้อง และสื่อความหมายไว้ชัดเจนนั้นมีความซับซ้อนพอสมควร ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรหม (2523) กล่าวว่า

... นักเรียนจะเขียนได้ดีก็เมื่อได้ฟังมาก อ่านมาก มีประสบการณ์อย่างกว้างขวาง นอกจากนั้นยังปรากฏว่า นักเรียนที่เขียนได้ดีมักจะเป็นผู้ที่มีทักษะการพูดดี ความรู้ทางหลักภาษาก็เป็นองค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถเลือกใช้ถ้อยคำได้อย่างเหมาะสมและสามารถเรียบเรียงประโยคได้อย่างสละสลวย ...

กล่าวได้ว่าผู้ที่มีความสามารถช่วยให้นักเรียนเขียนได้ดีก็คือครูนั่นเอง ครูต้องเป็นผู้คอยช่วยเหลือนักเรียนอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะ เมื่อนักเรียนเขียนไม่ถูกต้องไม่ว่าจะเป็นตัวสะกด การันต์ และวรรณยุกต์ หรืออาจเป็นความสะเพร่า เลินเล่อของนักเรียน ครูผู้สอนไม่ควรละเลยหรือปล่อยทิ้งไว้ต้องรีบแก้ไขให้นักเรียนเขียนให้ถูกต้องทันที ดังที่ อำไพ กิมแหลม (2528) กล่าวว่า

ครูผู้สอนมีส่วนสร้างนิสัยไม่ดีในด้านความรู้สึกผิดชอบต่อการเขียนให้แก่นักเรียน คือละเลย เมื่อพบว่านักเรียนเขียนผิด ๆ ไม่ชี้แจงให้นักเรียนเห็นความสำคัญ และความจำเป็นในการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้อง จึงทำให้นักเรียนเขียนผิดพลาดเสมอโดยไม่ระวัง และไม่รู้สึกว่าตนเป็นคนบกพร่องในการใช้ภาษา จนติดตัวไปจนเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งทำให้เป็นผู้ที่ไม่เคยเขียนภาษาไทยได้ถูกต้องเลยในชีวิต

ความสำคัญของครูจึงเป็นผู้ที่ต้องหาวิธีการสอน การเขียนสะกดคำภาษาไทยให้นักเรียนอย่างไรที่จะทำให้การเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง แม่นยำ ไม่เขียนสะกดคำหรือต้องคอยเปิดพจนานุกรมทุกครั้ง ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายไม่อยากเรียนภาษาไทย การเขียนสะกดคำเป็นสิ่งที่นักเรียนต้องเรียนรู้ตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นขั้นพื้นฐานทางการศึกษาไปจนถึงชั้นอุดมศึกษา ซึ่งการสอนคำและการสะกดคำควรควรคำนึงถึงระดับวัย และระดับชั้นของนักเรียนด้วย เพื่อสะดวกในการจัดการเรียนการสอน เพราะเนื้อหาวิชาภาษาไทยมีความยากง่ายไม่เท่ากัน

การเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนในปัจจุบัน จะพบว่ามีการเขียนคำผิดกันมาก ทั้งที่เป็นนักเรียนชั้นต้นไปจนถึงผู้ใหญ่ที่นำการเขียนมาใช้เป็นการสื่อความหมายกันในสังคม ซึ่งเป็นปัญหาที่ผู้เกี่ยวข้องทางภาษาไทยโดยเฉพาะครูจะเพิกเฉยไม่ได้ ต้องเร่งหาวิธีการที่จะให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องคล่องแคล่ว เหมาะสมกับเป็นคนไทยที่มีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ตามที่เลขาธิการสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ นายสมชัย วุฒิปรีชา (2529) ถือเป็นนโยบายเร่งด่วนและจุดเน้นพิเศษของแผนพัฒนาคุณภาพในกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย-คณิตศาสตร์) โดยเฉพาะภาษานั้น "จะเน้นให้นักเรียนอ่านคล่องและเขียนคล่อง" ซึ่งถือเป็นองค์ประกอบหนึ่งของเข้มข้มคุณภาพการประถมศึกษา

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูสอนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษา ได้เล็งเห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำและได้ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นว่าควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข เพื่อเป็นการวางพื้นฐานในการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพให้แก่นักเรียนต่อไป

นักการศึกษาก็ได้เสนอวิธีแก้ปัญหาด้านการเรียนรู้ของนักเรียนไว้หลายรูปแบบ และมีวิธีหนึ่งที่จะสามารถแก้ไขปัญหาคือ "การสอนซ่อมเสริม" ซึ่งเป็นการสอนที่มุ่งแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนของนักเรียนและส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามความ

สามารถของคนดังที่ กรมวิชาการ (2521) ได้ให้ความหมายของการสอนซ่อม เสริมว่า

"การสอนซ่อม เสริมคือ การสอนเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนช้าหรือนักเรียนที่มีความบกพร่องในการเรียน" นอกจากนี้ สุภากร ราชากรกิจ (2530) ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า "การสอนซ่อม เสริมหมายถึงการสอนที่จัดขึ้นเฉพาะเจาะจง เพื่อเป็นการแก้ปัญหา เป็นการแก้ไขข้อบกพร่อง และ เสริมทักษะการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน" ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ เสาวณีย์ ลิกขามัตติ (2528) ว่า "การสอนซ่อม เสริมเป็นสิ่งจำเป็นมากต่อการเรียนการสอน เพื่อปรับปรุงแก้ไขและ/หรือ เสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน"

การสอนซ่อม เสริมทักษะการเขียนสะกดคำนั้นมีหลายวิธีด้วยกัน เช่น ให้นักเรียนวินิจฉัยข้อผิดพลาด และบอกหลักเกณฑ์ กฎ ในการเขียนให้จดจำ เพื่อเป็นการฝึกเขียน ให้นักเรียนใช้พจนานุกรมช่วย เมื่อมีปัญหาตัวสะกด ให้นักเรียนใช้ประสาทสัมผัสมาช่วยโดยใช้นิ้วลากหรือสัมผัสไปตามตัวอักษรของคำที่ต้องการเขียนจนจำตัวสะกดได้

นอกจากการสอนซ่อม เสริมการเขียนสะกดคำมีหลายวิธี ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่ายังมีอีกแนวทางหนึ่งในการสอนเขียนสะกดคำที่น่าสนใจคือ การฝึกการเขียนสะกดคำโดยตรงและการใช้ทักษะอื่น ๆ เช่น การฟัง พูด อ่าน และเขียนมาประกอบในการสอนสะกดคำวิธีนี้เรียกว่าวิธีสัมพันธ์ทักษะ เพราะเด็กจะได้ใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเหมือนที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้การเรียนการสอนเป็นธรรมชาติ เด็กไม่เกิดความเบื่อหน่าย เพราะถูกจำกัดการใช้ภาษาให้ผิดไปจากสภาพที่เป็นจริง นอกจากนี้การที่เด็กได้ใช้ภาษาทั้ง 4 ด้าน จะเป็นโอกาสให้เด็กบางคนที่ไม่ถนัดการใช้ภาษาบางทักษะได้แสดงความสามารถใช้ภาษาในทักษะที่ตนถนัด ทำให้เด็กได้รับการยอมรับจากเพื่อน การเรียนก็จะมี ความหมายสำหรับ เด็กยิ่งขึ้น และในโอกาสเดียวกันก็จะได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาที่ยังบกพร่อง ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ต่อการเรียนของเด็ก และการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ดังที่ รุจิ สุขเสมอ (2526) ได้ให้ความเห็นไว้ว่าในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาทั้ง 3 ด้าน คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนมีความสำคัญยิ่งสำหรับมนุษย์และมีความสัมพันธ์กันอย่างแยกไม่ออก การสอนแบบสัมพันธ์ทักษะ นอกจากจะให้ผลดังกล่าวแล้ว ยังช่วยให้เด็กเกิดความสนุกสนาน ไม่เคร่งครัด เพราะได้เปลี่ยนบรรยากาศอยู่เสมอ การเรียนการสอนจึงได้ผล สูงจิต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรหม (2523) กล่าวว่า

... การสอนแบบสัมพันธ์ทักษะ จะทำให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมมาก ทำให้มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น ทำให้เกิดกำลังใจ มีความพยายามและเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียนและทำให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย

ซึ่งวิธีนี้ยังไม่มีผู้ใดวิจัยเกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำในชั้นประถมศึกษามาก่อน จึงได้คิดวางแผนที่จะสอนซ่อมเสริมนักเรียนซึ่งบกพร่องในการเขียนสะกดคำ 2 กลุ่ม โดยจะสอนกลุ่มที่ 1 ด้วยวิธีฝึกการสะกดคำและสอนกลุ่มที่ 2 ด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะ เพื่อที่จะเปรียบเทียบว่าวิธีใดจะได้ผลดีกว่ากัน ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่า การเขียนสะกดคำเป็นเรื่องที่สำคัญซึ่งมักจะประสบปัญหากันมาก ถ้าไม่แก้ไขข้อบกพร่องในระดับชั้นนี้ ก็จะมีปัญหาในระดับชั้นสูง ๆ ต่อไป และจะทำให้แก้ไขได้ยากหรือไม่มีโอกาสแก้ไขได้เลย นอกจากนี้ผู้วิจัยได้มีประสบการณ์สอนพบว่า นักเรียนมักจะเขียนสะกดคำผิดกันมาก จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเรื่องการสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ เพื่อจะได้ประโยชน์ในการช่วยให้นักเรียนได้แก้ไขข้อบกพร่องของตนได้ดีขึ้น ตลอดจนเป็นแนวทางให้ผู้รับผิดชอบในการสอนที่สนใจได้นำแบบอย่างไปช่วยเหลือนักเรียนของตนให้มีประสิทธิภาพในการเขียนสะกดคำสูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ

ขอบเขตของการวิจัย

1. การสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำในการวิจัยครั้งนี้สอน เฉพาะวิธีฝึกการสะกดคำ และวิธีสัมพันธ์ทักษะ

2. เนื้อหาของการเขียนสะกดคำแบ่งเป็น 9 เรื่องได้แก่

- 1 เรื่องการใช้พจนานุกรม
- 2 เรื่องความสำคัญของการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องและคำที่มักสะกดผิด
- 3 เรื่องการสะกดคำที่เกี่ยวข้องกับการใช้วรรณยุกต์
- 4 เรื่องการสะกดคำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์

- 5 เรื่องการสอนสะกดคำที่ใช้สระ ไอ โอ อัย และ โอย
- 6 เรื่องการสอนสะกดคำที่ใช้ตัว น และ ณ
- 7 เรื่องการสอนสะกดคำที่ใช้คำควบกล้ำ ร ล คำห้องรูปและคำพ้องเสียง
- 8 เรื่องการสอนสะกดคำที่ใช้เครื่องหมายทัณฑฆาต
- 9 เรื่องการสอนสะกดคำที่ใช้ ศ ษ และ ส

3. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านภาษาไทยเป็นแบบทดสอบมาตรฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นทดสอบชนิด 4 ตัวเลือก

4. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนโสตถยาบดินทร์ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ซึ่งมีความบกพร่องในเรื่องการเขียนสะกดคำจำนวน 40 คน

สมมติฐานของการวิจัย

อินทร์ ศรีคุณ (2507) พบว่า "ความสามารถทางการฟัง การอ่าน การสะกดคำ และการแต่งความ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ" วิทยาลัยเพชรบุรีวิทยาลัย (2528) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการสอนเขียน เพื่อให้เด็กเขียนเขียนผิดน้อยลงว่า "ควรสอนให้สัมพันธ์กับทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน" ซึ่ง ช้วน เพชรแก้ว และคณะ (2522) มีความเห็นสอดคล้องกับความเห็นดังกล่าวด้วยโดยกล่าวว่า การใช้ภาษาทั้ง 4 ด้าน คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนนั้น มีความสำคัญยิ่งสำหรับมนุษย์ และทักษะทั้ง 4 ด้านมีความสัมพันธ์กันอย่างแยกออกจากกันไม่ได้ ดังนั้นในการสอนจึงควรสอนให้สัมพันธ์กันด้วย ลักษณะการสอนโดยให้ทักษะทั้ง 4 ด้านสัมพันธ์กัน หรือที่เรียกว่า สัมพันธ์ทักษะ นั้นจะทำให้บรรยากาศในการเรียนเป็นไปตามธรรมชาติ ผู้เรียนได้แสดงทักษะทางภาษาครบถ้วนทำให้การเรียนมีความหมายมากยิ่งขึ้น เพราะผู้เรียนจะเรียนด้วยความสนใจและเข้าใจดังที่ สุจริต เพ็ชรชอบ และ สายใจ

อินทรมพรรย (2523) ได้กล่าวถึงลักษณะการสอนแบบสัมพันธ์ทักษะ สรุปได้ว่า การสอนแบบสัมพันธ์ทักษะนั้น นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมมาก จึงทำให้ผู้เรียนมีโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จในการเรียนการสอนมากขึ้นด้วย นักเรียนจะเกิดกำลังใจ มีความพยายาม และเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียน นอกจากนั้นยังทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาไทยด้วย

จะเห็นว่าการสอนแบบทักษะสัมพันธ์เป็นวิธีการสอนที่สามารถนำไปใช้ได้กับทุกวิชา และทุกขั้นตอนการสอน เช่น ในขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นสอน ขั้นจัดกิจกรรม ฯลฯ การสอนแบบทักษะสัมพันธ์ช่วยให้ลักษณะการเรียนการสอนภาษาเป็นไปตามธรรมชาติ คือเด็กจะได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สัมพันธ์กันตลอดเวลาที่เรียน และการสอนแบบทักษะสัมพันธ์จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กให้ดีขึ้น โดยเฉพาะเมื่อนำมาใช้กับการสอนสะกดคำที่เป็นปัญหาสำหรับ เด็กก็จะยิ่งช่วยให้เด็กมีประสิทธิภาพในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่เรียนซ่อม เสริมด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะสูงกว่าวิธีฝึกการสะกดคำ
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อม เสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำสูงกว่าก่อนการทดลอง
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อม เสริมด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะสูงกว่าก่อนการทดลอง

ขั้นตอนการดำเนินงาน

1. วิธีการหาข้อบกพร่องของนักเรียน ใช้วิธีการสังเกต จากการทำแบบฝึกหัด การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคต้นปีการศึกษา 2535 สามารถจำแนกนักเรียนที่มีความบกพร่องในการเขียนสะกดคำได้
2. วิธีการสังเกตการตอบคำถาม การทำแบบฝึกหัด คะแนนภาคความรู้ภาคต้นปีการศึกษา 2535 ของผู้วิจัยใช้เป็นแนวทางในการสร้างแผนการสอนได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การสอนซ่อม เสริม หมายถึง การสอน เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำหนึ่ง ๆ โดยเรียงพยัญชนะ สระ ตัวสะกดวรรณยุกต์ และตัวการันต์ ได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

การสอนซ่อม เสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ หมายถึง การสอน เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนที่เขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง โดยการใช้กิจกรรมการฝึกสะกดคำ คือ การเล่นเกม การร้องเพลง การอ่านบทร้อยกรอง การสนทนาซักถาม ผสมผสานกัน

การสอนซ่อม เสริมด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะ หมายถึง การสอน เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำที่ไม่ถูกต้องให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถต่ำ ซึ่งเป็นการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะของการรับสาร (Receptive Skills) คือการฟังและการอ่าน และทักษะทางการส่งสาร (Exceptive Skills) คือการพูด และการเขียนให้สอดคล้องและต่อเนื่องกัน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถทางการเขียนสะกดคำของนักเรียน ซึ่งวัดจากการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำ

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ประจำภาค หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดทักษะทางภาษาไทย และความรู้ความสามารถด้านวิชาการที่นักเรียนได้เรียนรู้มาในอดีตว่ารับรู้ไว้มากเพียงใด เนื้อหาในแบบทดสอบรวบรวมจากแบบเรียนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2535 ของโรงเรียนโชติตสโมสร สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ซึ่งบกพร่องในการเขียนสะกดคำ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การเลือกตัวอย่างประชากร

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน ไชยสิทธิ์โมสร สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานครที่กำลังเรียนในภาคปลาย ปีการศึกษา 2535 จำนวน 209 คน

1.2 เลือกตัวอย่างประชากรโดยนำคะแนนจากแบบทดสอบประจำภาคต้น ที่นักเรียนทำคะแนนได้ต่ำกว่าร้อยละ 40 ได้จำนวนนักเรียนทั้งหมด 60 คน

1.3 เรียงลำดับคะแนนของนักเรียนที่ได้ต่ำกว่าร้อยละ 40 จากน้อยไปหามาก แล้วจับคู่คะแนนของนักเรียนที่ได้คะแนนเท่ากัน หรือใกล้เคียงกันได้ จำนวน 30 คู่ แล้วเลือก นักเรียนคู่ที่ 1-20 มาเป็นตัวอย่างประชากรเพื่อความเหมาะสมในการจัดการสอนซ่อมเสริมจะได้ ตัวอย่างประชากร 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน

1.4 สุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยจับฉลากให้ กลุ่มทดลองที่ 1 สอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ และกลุ่มทดลองที่ 2 สอนซ่อมเสริมด้วย วิธีสัมพันธ์ทักษะ

2. สร้างแผนการสอนการเขียนสะกดคำตามเนื้อหาหลักเกณฑ์ทางภาษาจำนวน 9 เรื่อง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ และวิธีสัมพันธ์ทักษะ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวนอย่างละ 9 แผน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยทดสอบนักเรียนก่อนเรียน (Pre-test)

3.2 ทดลองสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ และวิธีสัมพันธ์ทักษะ ตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับนักเรียนแต่ละกลุ่ม กลุ่มละ 20 คน ในเวลาในการทดลองสอน 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 แผน

3.3 หลังสิ้นสุดการสอนซ่อมเสริม ให้นักเรียนทำแบบทดสอบความสามารถ ในการเขียนสะกดคำ ซึ่งเป็นแบบทดสอบมาตรฐาน และเป็นแบบทดสอบชุด เดิมที่นักเรียนทดสอบ ก่อนเรียน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 เปรียบเทียบค่ามัธยฐาน เลขคณิตของคะแนนทดสอบหลังการทดลองระหว่างกลุ่มของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยการทดสอบค่า ที (t-test)

4.2 เปรียบเทียบค่ามัธยฐาน เลขคณิตของคะแนนทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยการทดสอบค่า ที (t-test)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. นักเรียนจะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำมากขึ้นกว่าเดิม เพราะการทดลองครั้งนี้ เป็นการแก้ไขข้อบกพร่องในเรื่องการเขียนสะกดคำให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. การสอนซ่อม เสริมนี้จะ เป็นวิธีทางหนึ่งที่สามารถพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนซ่อม เสริมภาษาไทยสำหรับครู ประถมศึกษา